

om ikke at holde et nogenlunde stort Forsvars-
væsen; den er i mine Tanker øksesløs, fordi
jeg betragter den som udsørlig under den
Stemning, som i dette Dieblif meer eller min-
dre gjør sig gjældende hos os Alle; men jeg
kan dog ikke fortie, at jeg ingenlunde anseer
den som en absolut uforstandig Tanke. Jeg kan
ikke indrømme, at jeg deri seer en Opgiven af
sig selv, en absolut Erkjendelse af, at man ikke
mere bestod, at man ikke mere havde nogen
Selbstændighed. Jeg troer virkelig, at en saa-
dan aaben Erklæring ligeoverfor Europa under
mange Omstændigheder kunde have en ligesaa
stor Styrke som den Armee, vi her ville ind-
rette; men jeg skal, som sagt, ikke gaae videre
ind derpaa; jeg har kun her villet fremhæve
den, da der er et Punkt, der slutter sig til den,
som jeg troer, de ærede Herrer ikke ville under-
kjende at have sin meget store Betydning; det
er den, at en saadan Læggen Landet aabent
vilde tilveiebringe en Ligelighed med Hensyn
til Landets Stilling i Krigstilfælde, som vi nu
i høi Grad savne, idet den vilde udjævne, hvad
vi ellers vanstelig kunne undgaae at oversøre
paa en Deel af danske Mænd. Det er ganske
vist, at vi betale eens vort Bidrag til Hæren,
og at de, som blive udstrevne, blive det over
hele Landet, baade paa Jylland, Thyen og
Sjælland, og, naar det kommer til Kamp, saa
bløde Alle uden Forskiel, enten de høre hjemme
paa det ene eller det andet Sted; men, mine
Herrer, hvad er det, der paa Forhaand er
givet? I det Dieblif, Krigen kommer til at
udbryde, tage vi den ijdste Militærstyrke over
til Derne for at dække disse, medens vi aabent
prætigsive Jylland til Fjendehaand og Fjende-
vold. Nu kan man vel sige: Saaledes er det
oftere gaaet, men, mine Herrer, hidtil havde vi
Noget at imødegaae dette med; vi havde Planke-
stillinger af stor Betydning, som vi stolede paa;
vi havde Stillingen paa Als, Afdgangen fra
Derne, og vi troede, at vi paa den Maade
stadig vilde kunne række Jylland en hjælpende
Haand. Erfaringen har nu viist, hvorledes det
er gaaet os, og, saaledes som Sagen nu staaer,
er det en given Ting, at der neppe kan være
Tale om at opstille noget Forsvar for Jylland
(So!). Ja, mine Herrer, siden alle vore bedste
Krigshavne ere givne i Andres Hænder, saa

kan det allerebe være vanstelig nok, naar en
mægtig Fjende kan træde op jævnbyrdig med os
tilsøes, at kunne vedligeholde den fornødne
Forbindelse mellem Derne; om Jylland vil der
vanstelig kunne være Tale. Jeg troer, mine
Herrer, at dette er en Betragtning, der maaffee
for Diebliffet ikke er bleven synderligt paaagtet,
jeg vil ikke sige hos Forsvarscommissionen, men
i Almindelighed blandt Folk; men komme vi
til at opkræve Skatter, saa troer jeg, det kunde
hændes, at denne Betragtning vil komme til
at gøre sig gjældende paa en stærkere Maade
end hidtil. See vi hen til Planen i dens
Enkeltheder, saa kunde der vistnok være
Anledning for de Militaire, som ikke have
havt nogen Deel i dens Tilbliven, til at
gøre nogle større Bemærkninger derved, —
for os, der ere Rægsfolk, troer jeg, neppe,
det er Tid og Sted her at gaae vidtløftig ind
derpaa; men jeg kan dog ikke tilbageholde, at
det forekommer mig, at, medens man i Al-
mindelighed er kommen til, en bethdelig Penge-
udgift, saa har man dog maattet tage stort
Hensyn til Pengespørgsmaalet, og at dette har
virket saaledes, at flere meget væsentlige Dele
af Forsvaret ikke have faaet den Styrke, som
det ikke blot kunde ønskes at have, men som
det bør og maa have, naar det skal kunne op-
fylde sin Bestemmelse. Dette gjælder navnlig
Artilleriets Styrke. Der er vistnok Ingen,
der tvivler om, at Artilleriet har og vil faae
en stadig større og større Betydning i de fore-
staaende Krige. Vort Artilleri bliver efter det
Forslag, der her foreligger, forholdsviis over-
ordentlig svagt besat med Befalingsmænd, og
jeg anseer det ligefrem nødvendigt, naar Planen
skal føres igjennem, at give det en bedre For-
syning med Befalingsmænd, saameget mere
som man her ogsaa af oeconomicke Hensyn er
kommen til at tildele de enkelte Batterier en
større Styrke af Kanoner, end der ellers er
brugt, fordi man paa denne Maade har søgt
at undgaae den større Udgift paa flere Batte-
rier. Alle slige Punkter, mine Herrer, ere
imidlertid ikke af den Betydning, at jeg her
skal gaae nærmere ind derpaa. Kun skal jeg
sige, at det staaer for mig — jeg vil sige det
uforbeholdent —, som om denne tiltalende,
smukke Plan med den almindelige Tjenestepigt,